

Danielle STEEL

Nádherná

IKAR

Danielle STEEL

Nádherná

Preložila Tamara Chovanová

IKAR

Danielle Steel
BEAUTIFUL

Copyright © 2022 by Danielle Steel

All rights reserved.

Translation © 2024 by Tamara Chovanová

Cover Image © CoffeeAndMilk/Getty Images

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Beautiful (Delacorte Press, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York 2022) preložila Tamara Chovanová.

Redigovala Anna Šikulová.

Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2024
ako svoju 2 274. publikáciu v elektronickej podobe.

Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-9638-1

*Mojim krásnym deťom
Beatrix, Trevorovi, Toddovi, Nickovi,
Samanthe, Victorii, Vanesse,
Maxxovi a Zare.
Nech sú úlohy, ktoré vás čakajú, ľahké
a nech vám prinášajú uspokojenie,
nech sa vám nestane nič zlé,
nech ste chránení, šťastní a milovaní,
to vám z celého srdca želám,
mama (D. S.)*

Nastane čas, keď uveríte,
že už ste všetko dokončili.
To bude začiatok.

Louis L'Amour

Kapitola 1

Hudba dunela a päťdesiat ohromujúco krásnych modeliek chodilo po bielom saténovom koberci, starostlivo natiahnutom medzi radmi stoličiek. V zrkadlách sa odrážali tváre modeliek aj divákov. Modelky na móle sa križovali, choreografia bola dômyselne naplánovaná. V Paríži sa v marci 2016 konal týždeň módy a modelky predvádzali kúsky značky Chanel. Postavy rýchlo kráčajúcich modeliek sa miešali so zábermi davu, fotografi zachytávali každý okamih, každé dievča, tváre divákov sledujúcich jesennú kolekciu.

Ako prvú modelku diváci uvideli Véronique Vincentovú. Prehliadku otvárala v kabáte rubínovo červenej farby, na záver sa predviedla v čiernych zamatových šatách s vlečkou, ktoré až priveľa odhaľovali, ponúkali viac než náznak poprsia. Vysoká, štíhla, ale nie vyziabnutá ako zopár iných. Mnohé dievčatá vyzerali až vycivené, v tvári mali vážny výraz, bezchybný mejkap a dokonale upravený účes prispôsobený outfitu. Vládla tam vzrušujúca atmosféra, pulzovala ako hudba. Keď Véronique prechádzala okolo fotografov, v tvári sa jej mihol náznak úsmevu. Dobré ju poznali. Už štyri roky bola hviezdou každej prehliadky.

Modelingu sa začala venovať ako osemnásťročná. Pôvodne mala tmavé gaštanové vlasy, ale dovolila vedúcim kastingu, aby jej zmenili farbu podľa svojich predstáv. Bolo o nej známe, že sa s ňou dobre spolupracuje, ako dvadsaťdvaročná pôsobila absolútne profesionálne. Niektoré dievčatá mali len pätnásť, väčšinou mali okolo osemnásť, tak ako ona, keď začínala. Véronique žiarili v tvári veľké zelené oči, a keď nepracovala, vždy sa usmievala. Keď sa Karl Lagerfeld, slávny návrhár značky Chanel, kreatívny riaditeľ módného domu, na záver uklonil, chytil ju pod pazuchu. Bola jeho obľúbená modelka a Véronique mala vždy najradšej móдне prehliadky značky Chanel. Bezchybné ako ona.

Počas týždňa módy sa každý deň zúčastnila na dvoch či troch prehliadkach, v posledných štyroch týždňoch chodila z jednej na druhú. Týždeň módy v New Yorku začínali americkí návrhári, potom sa presťahoval na pár dní do Londýna, kde svoje umenie predviedli britskí návrhári. Z Londýna sa prehliadka presunula do Milána a posledný týždeň módy sa konal v Paríži – v skutočnosti ten týždeň trval desať dní – a vychytené modelky mali nabitý program. Véronique mala rovnako náročný program v septembri, keď návrhári v každej z tých štyroch krajín prezentovali svoju jarnú kolekciu. Menej známi návrhári sa na týchto módnych prehliadkach nezúčastňovali. Veľkolepé akcie stáli milióny a scénická výprava bola takmer rovnako drahá a pôsobivá ako modely. Značka Chanel bola známa do detailu prepracovanými dekoráciami, ktoré navrhoval Peter Marino – ten sedel v hľadisku, pozor-

roval predvádzanie modelov, od hlavy po päty oblečený v čiernej koži.

Módne prehliadky boli od začiatku do konca koncipované ako šou. Medzi divákmi sedeli redaktori časopisov, majitelia obchodov, slávne filmové hviezdy z celého sveta, manželky významných štátnikov a ikonické postavy zo sveta módy. Prehliadky *haute couture* boli ešte veľkolepejšie, konali sa v januári a v júli a Véronique aj na nich predvádzala ako hviezda. V posledných štyroch rokoch žiarila na obálkach všetkých módných časopisov. Nebola to ľahká práca a vyžadovala vytrvalosť. Večer pred prehliadkou bola často hore aj do druhej ráno, lebo pedantní návrhári si dali záležať na tom, aby každý kúsok odevu modelke dokonale sedel. V zákulisí vládlo hotové peklo, manažéri módných domov dozerali na detaily a niekedy ju gardobierky vyzliekli a obliekli za pár sekúnd, prizdobili ju novými šperkmi a módnymi doplnkami zladenými s novým modelom. Iba vlasy a mejkap zostali bez zmeny.

Véronique to brala za pochodu, po rokoch modelingu to pre ňu nebolo nič nové. Počas zvyšných mesiacov ju fotili po celom svete, pracovala so všetkými najvýznamnejšími fotografmi. Vždy bola žiadaná a venovala sa svojej kariére celým srdcom, uvedomovala si, že na vrchole sa dlho neudrží. Jedného dňa sa všetko skončí. Zarobila si dosť a všetky peniaze zverila do rúk mamy, tá mala zmysel pre podnikanie a správne ich investovala. Véronique jej absolútne verila. Jej mama, Marie-Hélène Vincentová, bola právnička a Véronique si s ňou dobre rozumela. Veľa mladých dievčat z východnej Európy prišlo do Paríža bez

prípravy, túžili si iba zarobiť a venovať sa modelingu, kým sa bude dať, dúfali, že si nájdu muža, ktorý sa s nimi ožení alebo ich bude podporovať. Topmodelky vyhľadávali svojrázni muži – boli zbláznení do krásy a túžili sa ukazovať s dlhonoхими dievčatami. Niektorí boli mimoriadne štedrí, iní nie. Využívali dievčatá ako módne doplnky, len aby si zlepšili imidž. Veľa dievčat sa dalo na drogy, vyčerpané žili na doraz, ale Véronique im nepodľahla.

Bola krásna už ako trinásťročná. Muži sa na ulici za ňou obdivne obzerali, iní z nej chceli urobiť šľapku, ale mama ju chránila a starostlivo ju vychovala, trvala na tom, že na prvom mieste je vzdelanie, štúdium musí mať prednosť pred modelingom. Prvé dva roky modelingovej kariéry Véronique diaľkovo študovala na Sorbonne dejiny umenia a francúzsku literatúru, a keď neskôr získala diplom, bola na najlepšej ceste stať sa učiteľkou, no chcela učiť, až keď bude staršia a nebude mať iné možnosti. Medzičasom sa stala tvárou známej kozmetickej značky, predtým bola tvárou parfumu. Dožadovali sa jej veľké zlatnícke firmy – chceli ju mať vo svojej reklame – a rok bola modelkou významných aerolínií. Práce mala vždy viac ako dosť a musela stíhať všetko. Stala sa súčasťou biznisu, sama bola predajnou komoditou.

Mama bola rada, že jej nestúpila sláva do hlavy, hoci stále jej venovali pozornosť. Véronique brala modeling ako prácu, nikdy sa nedala rozptýliť ako iné modelky, ktorým sa z vlastnej krásy zakrútila hlava. Mama jej vždy pripomínala, že vonkajšia krása pominie – skutočná krása vychádza znútra. Krásne ruky, krásne nohy, to všetko patrilo

k jej kráse. Aj súmerná tvár bola len ďalšou časťou jej tela a dobre jej slúžila. Nepotrpeľa si na výzor a nikdy si na sebe nevšímalala to, čo si všímali iní. Za prácu jej dobre platili, brala to ako dar, ktorý dostala do vienkla bez vlastného pričinenia. Niektorí vie obdivuhodne krásne spievať alebo maľovať, iní sa zas páči výrobcom exkluzívnych výrobkov a vďaka tomu má lukratívnu prácu.

Keď bola mladšia, vôbec tomu nevenovala pozornosť, brala to jednoducho ako prácu. Modeling jej otvoril dvere a veľmi dobre vedela, že mužov, ktorí jej lichotili a radi by ju boli ulovili, nemôže brať vážne. A zatiaľ po trvalom vzťahu netúžila. Áno, chodila aj s mužmi a dobre sa zabavila, ale tie vzťahy nikdy netrvali viac ako pár mesiacov. Spoločnosti, pre ktoré pracovala, ju pozývali na jachty alebo firemné akcie. Niekedy jej zaplatili, ak išla na večierky propagovať nejaký výrobok, a vždy bolo dosť mužov, s ktorými sa mohla v spoločnosti ukázať. Momentálne chodila s lordom Cyrilom Buxtonom, krásnym dvadsaťsedemročným mužom z aristokratickej britskej rodiny. Mal pracovať pre svojho otca v londýnskej banke, ale oveľa viac času strávil v Paríži a stretával sa s ňou. Svojej rodine sa podľa možnosti vyhýbal, čo jeho rodičov netešilo. Véronique sa s nimi raz stretla, keď v Londýne fotila pre britský *Vogue*. Boli radi, že ich syn nechodí s chamtivou ruskou modelkou, ktorá chce uloviť zazobaného Brita, ale nesprávajú sa k nej veľmi srdečne. Chceli iba, aby čím skôr absolvoval túto životnú etapu, nech čím skôr dospeje a bude sa venovať serióznej práci. No jemu sa nežiadalo správať zodpovedne, nemienil sa vzdať zábavného spôsobu života, ani nemienil

chodiť so ženami, s ktorými by sa podľa nich mal ukazovať. Podľa rodičov by si mal nájsť britskú aristokratku, veď aj on bol aristokrat.

Cyrila manželstvo nelákalo, rovnako ako Véronique. Sama nevedela, či sa vôbec niekedy vydá. Manželstvo sa jej zdalo vážny záväzok. Jej rodičia sa nezosobášili a nikdy ju to netrápilo. Jej otec bol Američan, takisto právnik. Mama sa s ním zoznámila na právnickom kongrese v New Yorku. Vášnivý vzťah trval medzi nimi dva roky, až kým Marie-Hélène ako štyridsaťjedenročná neotehotnela – až vtedy si uvedomila, že viac sa jej také niečo už asi neprihodi. Rozhodla sa, že si dieťa nechá, a Bill súhlasil. Keď sa narodila Véronique, mala štyridsaťdva rokov a Bill Smith šesťdesiatjeden. Keď mala Véronique šesť mesiacov, Bill zomrel pri autonehode. Mama o tom nerada rozprávala a nikdy dcéru neoboznámila s podrobnosťami o smrti jej otca, prezradila len, že havaroval kdesi pri New Yorku, na mokrej vozovke narazil do jeho športového auta nákladiak. Otca teda Véronique nikdy nepoznala, vedela len, že medzi ním a mamou to bola veľká láska. Vyrastala iba s mamou, no bola šťastná a vždy vravievala, že človeku nemôže chýbať to, čo nepozná. Otca videla iba na fotkách rozložených v ich byte, nejake mala aj vo svojej izbe a mama jej často rozprávala, ako sa ľúbili. Véronique jej verila, vedela, že to musí byť pravda – podľa fotiek videla, že to bol príťažlivý muž, a mama odvtedy nemala nijakú vážnu známosť. Z času na čas uvažovala, aké by to bolo, keby mala otca, no to len vtedy, keď videla, ako sa jej priateľky tešia z dôverných chvíľ so svojím otcom, ale

jej stačila mama, len príležitostne – v čase dospievania – strávila nejaký čas aj s otcami svojich priateľiek. Keď bola Véronique v puberte, chvíľu mala s mamou napätý vzťah, ale rýchlo to prešlo a obe priznali, že sú z nich najlepšie priateľky. Boli hrdé na to, aké sú si blízke, a vážili si jedna druhú.

Véronique vždy žiadala mamu o radu a spoľahla sa na jej múdrosť, nezhodli sa, iba pokiaľ išlo o mužov. Mama sa sťažovala, že jej dcéra chodí s rozmazanými mužmi holdujúcimi pôžitkom. Zaujímali sa o ňu z nesprávnych dôvodov – len preto, lebo bola topmodelka, inak po nej netúžili. Ale jej to neprekážalo, vedela sa s nimi zabaviť a to jej nateraz stačilo. Mala vlastný byt na Rue de l'Université, v obľúbenom 7. obvode na Rive Gauche. Keď mala dvadsaťjeden rokov, mama súhlasila, aby si ten byt kúpila, pokladala to za skvelú investíciu. Nebol to veľký byt, no bola rada, že má vlastný kútik, ale cez víkendy, keď nemala iné plány, chodievala k mame do tichej, pokojnej vilovej štvrte v 17. obvode, kde vyrástla. Bývala tam vyššia stredná trieda, meštianske rodiny. Marie-Hélène viedla vlastnú právnickú firmu, usilovne pracovala od rána do neskorého večera. Obe boli usilovné, pracovité a mali pevné morálne zásady.

Jej mama mala teraz šesťdesiatštyri rokov a už desať rokov sa v jej živote nevyskytol nijaký muž, nikoho neľúbila tak ako Billa. Tvrdila, že má dosť roboty, musí sa starať o Véronique a svoju vlastnú právnickú prax, na mužov nemá čas ani nemá o nich záujem. Véronique sa jej v detstve často vypytovala na otca, ale mama o ňom

nerada rozprávala. Bolo jej ľúto, že zomrel predčasne, a Véronique si zvykla, že nemá naliehať, nechcela, aby mama bola nešťastná. O otcovi vedela len to, že bol právnik, Američan, a keď prišla na svet, mal šesťdesiatjeden rokov. Nikdy sa mamy nespýtala, prečo sa nevzali. V čase dospievania mala niekoľko priateliek, ktorých rodičia sa nezosobášili, a nikto to nepovažoval za niečo nezvyčajné, netrápilo ju to.

Mamini rodičia boli puritánski, staromódni aristokrati, nie veľmi majetní. Rodinný zámok, umenie a nábytok predali ešte predtým, než sa narodila Marie-Hélène. Jej mama nebola zamestnaná, otec pracoval v úctyhodnej malej súkromnej banke v Paríži. Dúfali, že ich dcéra sa raz dobre vydá za niekoho, ako sú oni, a boli nešťastní, keď sa rozhodla venovať právu, no pre ňu to bola lukratívna kariéra. Nedožili sa vysokého veku, a tak ani nevedeli, že sa nevydala a mala dieťa lásky – také niečo by ich bolo vydesilo. Véronique starých rodičov nepoznala, mala na svete len jedinú príbuznú – mamu. A to jej stačilo.

Nežili extravagantne, ale príjemne. V elegantnom, no nie prepychovom byte, akurát dosť veľkom pre ne dve. Marie-Hélène ho zariadila väčšinou zvyškami starožitností, ktoré jej zostali po rodičoch. Véronique neprahla po nóbli živote, aký jej mohla zabezpečiť kariéra modelky, a hoci chodila na významné spoločenské akcie vo svete módy a mala vlastný byt, bola šťastná, keď mohla stráviť pokojný víkend doma a pozerať televíziu s mamou v byte, kde vyrástla, vo svojom ozajstnom domove. Bolo to bezpečné útočisko vo vzrušujúcom svete, v ktorom sa vďaka svojej

práci ocitla. Jej mamu tešilo, že dcéru neskazil úspech, nestúpila jej sláva do hlavy a vždy rada prišla domov.

Len čo Véronique odišla z móla, rýchlo sa prezliekla a pretisla sa pomedzi ľudí v zákulisí do malej šatne, kde si odložila džínsy a tričko. Obula si motorkárske topánky a zavolala mame, prv než odišla z Grand Palais, veľkolepej viktoriánskej sklenej budovy, kde sa konali módne prehliadky, ako aj burzy starožitností a umeleckých diel.

Marie-Hélène zdvihla po prvom zvonení, len čo na displeji uvidela Véroniquino číslo.

„Ako bolo?“ spýtala sa, vždy ju potešilo, keď sa jej dcéra ozvala hneď po prehliadke. Vedela, že počas týždňa módy má veľmi rušno a nečakala, že jej zavolá. Nikdy nebola na módnej prehliadke, na tie pozývali iba módnu elitu, ale na internete si vždy pozrela video, na ktorom na móle predvádzala modely jej dcéra.

„Bolo to fajn, nič zvláštne,“ odvetila Véronique. „A ty sa máš ako?“ V šialenom zhone počas týždňa módy sa nerozprávali dva dni, čo bolo nezvyčajné, inokedy si zavolali aspoň raz za deň.

„Aj ja sa mám fajn, v práci zhon, no nie som v jednom kole ako ty.“ Mama sa usmiala. Videla ten zhon zblízka, keď Véronique bývala s ňou. Teraz jej to chýbalo, keď mala jej dcéra vlastný byt, hoci keď nemala iný program, často chodila domov najesť sa alebo prenocovať. „Na budúci týždeň musím ísť do Bruselu. Zrejme tam zostanem desať dní. Keby si mala voľno, mohla by si prísť za mnou.“

Z Paríža chodil do Bruselu rýchlovlak, prešiel tú trasu za hodinu a dvadsať minút a obyvatelia oboch miest chodili hore-dolu, keď mali obchodné povinnosti alebo ich tam lákali spoločenské udalosti. Marie-Hélène tam mala zopár klientov, lebo keď sa vo Francúzsku dostali k moci socialisti, mnoho zámožných rodín sa presťahovalo do Belgicka alebo Švajčiarska, boháči odišli, aby sa vyhli represívnym opatreniam a vysokým daniam. Takže často chodila do Belgicka navštíviť starých klientov.

„Ďalšie dva týždne som obsadená, fotím do časopisu,“ odvetila Véronique. „Ale mohla by som prísť potom, ak tam ešte budeš.“

„To by bolo fajn a potom by sme mohli na pár dní niekam odcestovať. Obom nám to prospeje.“

„S radosťou. Potom fotím v Tokiu pre *Vogue*, no medzitým mám voľno. Bolo by fajn, keby sme odtiaľto vypadli niekam za slnkom. Už mesiac som si nevydýchla,“ postážovala sa Véronique. Pozrela na hodinky. „Musím končiť, mami. Vonku ma čaká cyklotaxík. O polhodinu musím byť na ďalšej prehliadke, ešte mi musia urobiť vlasy a mejkap.“

„Bola by som radšej, keby si nechodila tými nemožnými cyklotaxíkmi. Je to nebezpečné,“ vzdychla mama.

„Iba tak stíham dodržať termíny.“ A mama vedela, že je to pravda.

„Mimochodom, ako sa má Cyril? Je tu?“ spýtala sa Marie-Hélène.

„Jasné.“ Véronique sa zasmiala. „Týždeň módy by si nedal ujsť ani za svet. Pred dvoma dňami sme boli na pár-

ty, ktorú usporiadal Chanel, a dnes večer sa koná párty Diora. Najradšej by som išla domov a zaľahla, ale viem, že by ho mrzelo, keby som tam nešla.“ Bol rád, keď ho s ňou videli v spoločnosti aj na fotkách v časopisoch. Ju to netrápilo, patrilo to k svetu modelingu. Nechodil by s ňou, keby nebola topmodelka. Jej mamu to hnevalo, ale Véronique to bolo jedno. Užívala si aj ona, nielen on. Páčilo sa jej, že je bezstarostný ako chlapec, niekedy sa správal ako chlapčisko.

„Skús si z času na čas oddýchnuť a občas sa aj najedz. Porozmýšľam, kam by sme mohli ísť na pár dní. Možno do Miami. Tam je dobré spojenie a o takomto čase je tam teplo.“ Ostrov svätého Bartolomeja a Karibik by bol tiež lákavý, ale Véronique by všade spoznali, neoddychla by si. Jej tvár bola známa na celom svete.

„Lúbim ťa, maman,“ povedala Véronique náhlivo, obliekla si teplú bundu a vybehla von, musela sa pretisnúť pomedzi ľudí v zákulisí. Vyšla zadným vchodom, videla, že už na ňu čaká cyklotaxík, stálo ich tam niekoľko. Ten motorkár ju priviezol sem. Všetky modelky sa ponáhľali, aby sa dostali na ďalšiu prehliadku, kde mali predvádzať. Pribehla k motorkárovi, skupina fotografov sa hrnula za ňou. Nasadila si prilbu, ktorú jej podal vodič, nasadla a fotografi ju bleskovo fotili, vodič naštartoval a rýchlo sa zaradil do parížskej premávky. O desať minút – v rekordnom čase – už bola na ďalšom mieste a znova sa začalo šialenstvo, módna prehliadka.

Na druhú prehliadku prišiel aj Cyril, sedel v druhom rade. Po prehliadke s ňou odišiel autom značky Bentley

so šoférom, ktoré najal na túto príležitosť, najal aj šoféra, večer ich mal odviezť na párty Diora. Večierok sa konal v súkromnej rezidencii, ktorú Dior prenajal na celú akciu.

Keď po prehliadke prišli do jej bytu, Véronique bola vyčerpaná. Celý deň, celé týždne behala sem a tam. Do postele si ľahla o tretej ráno po skúške chanelovských modelov. Krajčírky celú noc robili posledné úpravy a ona vstávala o šiestej, aby šla na skúšku niekam inam.

„Ak si ľahnem, možno zomriem,“ povedala Cyrilovi, keď jej podal pohár šampanského. „Asi nechceš dnes večer zostať doma, čo?“ spýtala sa s nádejou a odpila si.

„Jasné, že nie. Nebuď hlúpa. Diorovskú párty si nemôžeme nechať ujsť.“ S radosťou by to urobila, ale nechcela ho sklamať.

Obliekla si nádherné červené priliehavé saténové šaty, ktoré jej požičali, prečesala si dlhé gaštanové vlasy, čo jej splývali po chrbte. Keď odchádzali z bytu, pripadala si ako námesačná a v Bentley takmer zaspala. Ale keď prišli na párty, hneď ožila. Musela uznať, bolo to zábavné. Videla tam kopolu známych ľudí, a keď tancovala s Cyrilom, stále ich fotili a Cyril bol nadšený. O polnoci odchádzali z párty a chcel ísť ešte tancovať do klubu.

„To nemôžem,“ vystrela si v limuzíne dlhé nohy. „O šiestej musím vstávať.“ Týždne módy boli vždy také hektické, cez deň šialený zhon na prehliadkach, večer nekonečné párty a Cyril nechcel zameškať ani minútu.

„Tvrdo makáš,“ poznamenal. „Dnes mi volal otec. Chcel vedieť, kedy sa vrátim. Už som mu chcel povedať, že nikdy. Jeduje ho, že som tu. Preboha, veď som v Paríži

len tento týždeň.“ V Miláne s ňou nebol, no do New Yorku vždy prišiel na jej prehliadky. „Chalan si môže trochu užiť,“ zľahka ju pobožkal na pery. Ale zvyčajne si užíval viac ako trochu a jeho rodičov to zlostilo. Ťažko mohol predstierať, že má prácu. Robil pre svojho otca a mal pocit, že si môže dovoliť, čo chce. „Čo budeš robiť, keď sa to šialenstvo skončí?“

„Dva týždne budem fotiť a mama ma práve pozvala, aby sme si urobili pár dní dovolenky. Asi ju poslúchnem.“

„Ach, skvelé! Môžem ísť s vami? Tvoju mamu mám rád.“ Ako veľké decko! Alebo ako veľký nezbedný pes vrtiaci chvostom! Ťažko sa naňho mohla hnevať. Vždy veselý, rozjarený, neodolateľný – Véronique sa páčil, no nelúbila ho.

„Nie, nemôžeš ísť s nami,“ zasmiala sa. „Musela by som byť celé noci hore, chodili by sme z párty na párty, do nočných klubov. A ja si chcem dať na pár dní pohov s mamou. Makám oveľa tvrdšie než ty a potrebujem si trochu vydýchnuť.“ Tváril sa dosť sklamane, a keď prišli do jej bytu, znova im nalial šampanské. Véronique sa pohára ani nedotkla a šla sa pripraviť do postele, on si vychutnával výhľad na Eiffelovku a dopil šampanské.

Keď vošiel do jej spálne, už ležala v posteli, prisadol si. Zamilovane ju pobožkal a pokúsil sa ju povzbudiť k bozku, ale iba sa ospalo usmiala.

„Dnes večer som sa dobre zabavila,“ povedala. Páčilo sa jej s ním, najmä keď spolu tancovali, no nemohla stále žúrovať ako on a ani to nechcela. Nemohla chodiť každý večer von a to on nikdy nepochopí. Mal dvadsaťsedem ro-

kov a stále sa chcel zabávať. Do Paríža prišiel za zábavou, nie, aby sa tam vyspal.

„Mali sme si ísť niekam zatancovať,“ vzdychol a znova ju pobozkal.

„Tuším ma chceš zabiť,“ vyhlásila a on sa zasmial.

„To naozaj nie. S tebou je skvelá zábava. Prečo by som ťa chcel zabiť? Vydrž chvíľu,“ povedal a zamieril do kúpeľne. Celý večer popíjal, ale nebol nepríjemný, ani keď bol opitý – a zniesol pozoruhodne veľa alkoholu. Vždy sa správal ako džentlmen, nech vypil akokoľvek veľa.

O pár minút sa vrátil, vyzliekol si sako, odhodil kravatu a rozopínal si košeľu. Ležala v posteli chrptom k nemu. Pobozkal ju na šiju a prekvapilo ho, keď nereagovala. Sklonil sa k nej, bozkával ju čoraz vášnivejšie a potom zistil, že tvrdo spí. Mala za sebou dlhý deň a nekonečne dlhé štyri týždne.

„No dobre,“ usmial sa a vyšiel do obývačky, aby dopil fľašu šampanského. Véronique spala ako zarezaná.

Kapitola 2

Cyrl strávil ďalšie dva týždne s Véronique v Paríži. Ráno vstával neskoro, chodil na masáže a na obedy s priateľmi, Véronique si zatiaľ plnila povinnosti a chodila na fotenie. Potom chodievali na večere alebo párty, na ktoré ju pozvali alebo sám splašil pozvánku. Keď smotánka vedela, že Véronique príde s ním, pozývali ho všade. Ona bola jeho vstupenkou do elitných, uzavretých kruhov boháčov, a hoci pri fotení trávila dlhé hodiny, bolo to menej náročné a stresujúce ako módne prehliadky a večer mohla ísť s ním.

Jeho otec v Londýne soptil, no Cyrilovi to mohlo byť ukradnuté. Rozmaznaný jedináčik zatiaľ nesplnil očakávania rodičov – a možno ich nikdy nesplní. Véronique si zvykla na mužov ako on. Nebol od nej oveľa starší, iba o päť rokov. Rád si vyhadzoval z kopytka a doslova visel na krásnych ženách. Poznala také typy, tí muži lovili topmodelky. A Cyril bol dokonalý prototyp.

Otvorene povedal, že Véronique je najkrajšia žena, akú kedy poznal, navyše bola aj inteligentná. Videla doňho a to sa mu zdalo zábavné. Cyril nič nehral, nepredstieral, že je iný, nikdy nesľuboval nič, čo nemohol dodržať. Držal